

ÅRENE I KØBENHAVN.

Fra 1923 - 1929 havde far og mor boet i Silkeborg i den tro, at de havde penge nok til et godt liv - også med lille mig.

En dag så det anderledes ud. Far havde mistet mange penge, men må have følt sig rask og frisk, for han var straks klar til med de penge, han havde tilbage, at starte igen i København.

I København kom vi til at bo på Frederiksberg på hjørnet af Kronprinsesse Sofiesvej og Holger Danskesvej. Det var på femte sal og uden elevator. Det var lidt drøjt at lufte 4 hunde, men det gik, for vi havde en ung pige, der elskede dyr. Det var en dejlig stor lejlighed med mange værelser og helt ny. Jeg kan huske lugten af malingen imit værelse endnu. Ja, jeg havde nu da to værelser, for to lejligheder var lagt sammen. Jeg havde både et soveværelse og et opholdsværelse. Ud over at sove i mit soveværelse brugte jeg det også til at gemme mine fineste dukker, bamse Rulle og mit bedste legetøj, når der skulle komme legekammerater. Hvorfor kan jeg ikke forklare, men jeg var næsten hysterisk bange for, at mine ting skulle blive beskadiget på nogen måde. Enebørn har visse fejl! Mine nøgleord var MIG og MIT!

Der boede mange børn i nærheden på min alder, så det var bedre end i Silkeborg, hvor vi havde boet lidt uden for byen.

Det påvirkede mig meget stærkt, at der havde været en tagbrand i nærheden, og 2 mødre var omkommet. Om natten drømte jeg om brande og om mødre, der døde samt om, hvordan det måtte være at være indespærret af ild på femte sal. Det ødelagde lidt min glæde ved at bo højt oppe, at tagbrande kunne ske.

Min skolegang gik - mildt sagt - ikke så godt. Jeg var kommet i en meget lille privatskole, der lå lige i nærheden på Mariendalsvej. Skolen bestod af fem underskoleklasser. Undervisningen var dårlig, og skolens ejer var direkte modbydelig. Han havde et meget højt ambitionsniveau for eleverne, og var man ikke dygtig nok, blev man slået. Han havde min klasse til dansk og forlangte, at nu skulle alle kunne læse. Det var der mange, der ikke kunne ret godt. Straffen

var at blive slået hårdt over hånden med hans lineal. Han havde set sig gal på en pige, som sad ved siden af mig. Hun havde store læseproblemer og var vel direkte ordblind. Alt, hvad der skulle huskes, kunne hun godt og både gange og dividere, men det hjalp hende ikke. Læreren slog hende hårdere og hårdere. Jeg var helt syg, når han kaldte hende op til katederet. Hun var rædselsslagen, og det var som om hun læste dårligere og dårligere af bare skræk. En dag da hun blev kaldt op til slag, græd hun højt. Jeg løb efter hende, og inden læreren slog, lykkedes det mig at bide mig fast i hans hånd, så det storblødte. Han svingede rundt, og jeg svingede med. Til sidst slap han fri - jeg må have sluppet - og han låste mig inde på toilettet. Vinduet stod åbent, og kirkeklokken fra Mariendalskirken ringede. Det betragtede jeg som et tegn fra Vorherre, som et DET GJORDE DU GODT! Efter kort tid hørte jeg fars stemme. De havde ringet efter ham - de turde nok ikke lukke mig ud. Det blev til vild diskussion, om far meldte mig ud, eller jeg blev smidt ud af skolen. Jeg foretrak det sidste - smidt ud af en skole i første klasse og smidt ud af en skole i anden klasse - det lovede godt! Heldigvis havde jeg hjemme fortalt om den bange pige og slagene over fingrene, så jeg havde fuld rygdækning og forståelse. Om aftenen kom pigens far og mor for at tale om skolen. De bestemte sig til straks at tage hende ud af skolen. Hun havde slet ikke fortalt det hjemme, for hun havde ment, at hendes forældre ville blive kede af det.

Sjovt nok lukkede skolen et år efter! Var det mon på grund af slidgigt i armen?

Vi flyttede til Østerbro, og jeg blev sat i Ingwersen og Ellbrechts Højere Pigeskole. Den var meget dyr. Og her gik mange fornemme folks døtre. Jeg kom til at gå i klasse med en Dornonville de la Cour fra Frankrig og en Ladrondegvar fra Spanien (sjovt nok betyder det sidste navn vist nok landsbytyv). Da vi fik en ny lærerinde, skulle vi sige vore navne og rejse os op. Der var uro og pjank i klassen, og lærerinden troede, at vi sagde de mærkelige navne for at drille hende. Hun satte de to skrupgrinende piger uden for døren. Kort

efter åbnede hun døren og sagde, at de skulle komme ind og sige deres rigtige navne. Det gjorde de, og de blev omgående smidt ud igen - nu hylende af grin.

Så var der en i klassen, der sagde, at det var deres rigtig navne. Det var en datter af en af Danmarks bedstevinimportører, og den anden var datter af en spansk juvelér.

Ja, det var så fint, at nogle børn kom ridende i skole ledsaget af en rideknægt også til hest, som tog hesten hjem som håndhest. Om eftermiddagen kom han igen til hest og med ekstrahest. Fint var det! Langt de fleste boede i Strandvejskvarteret.

Om vinteren blev jeg syg og kom til Frederiksberg hospital til en barak for smittefarlige sygdomme. Da jeg kom, vidste man ikke, hvad jeg fejlede. Derfor var jeg sendt derud i isolation. Der var vist kun mig og en sygeplejerske i det hus. Om aftenen stod jeg op og listede rundt for at se mig om. Så kom jeg til at længes noget så grusomt efter far og mor, og da jeg så en telefon, begyndte jeg at ringe hjem. Det hørte sygeplejersken, og hun sagde, at børn måtte ikke bruge deres telefon. Jeg forklarede hende, at det var nødsfald, for der var en linie i Fadervor, jeg ikke kunne huske - og det var slemt. Hun mente ikke, at det var vigtigt og fik mig i seng - men der blev jeg ikke. Jeg hoppede ud på gulvet i min lille stumpskjorte og på bare ben. Det lykkedes mig at få døren op, og af sted gik det i vinterkulde og sne. Jeg kom et pænt stykke, så hørte jeg sygeplejersken råbe stop. Naturligvis satte jeg farten op, for jeg troede, at jeg kunne sprinte fra hende, men en dame fangede mig og holdt mig fast. Nå, det havde da altid været et forsøg, og jeg blev ikke mere syg af den lille tur i sneen. Hvad jeg egentlig havde som mål, ved jeg ikke. Hele turen til Østerbro i sne og stumpskjorte?

Sygeplejersken var SÅ sød. Hun gav mig chokolade, og som hun sagde, var det bedst ikke at sige det til nogen. Næste dag stod det klart, at det var skarlagensfeber, og jeg kom til et sted, hvor der var mange piger med samme sygdom. Det var værst for mor, for jeg skulle blive der i 6 uger, fordi jeg kunne smitte andre, og besøgende

måtte ikke komme ind. Hver dag i besøgstiden stod mor uden for vinduet. 2 timer om dagen i 6 uger i frost og kulde!

Far havde fået fuld gang i flere butikker i København. De fleste var på Østerbro. Vi var heldige, at vi havde fundet en lejlighed på hjørnet af Holsteinsgade og Strandboulevarden. Der var jeg ikke bange for tagbrand. Den lå på første sal - og så var der endda elevator.

Det blev en herlig tid med kammerater fra mange fremmede lande som Tyskland Rusland, Italien, Spanien, Frankrig og USA. I skolen var der venlige og dygtige lærerinder. Vi havde engelsk fra tredje klasse og ekstra gymnastiktimer. Hele Langelinie og Kastellet blev min legeplads. Om eftermiddagen var vi en hel flok derude. Om vinteren kælkede vi, eller vi løb på skøjter i Parken. Der var musik til og lækre ting, man kunne spise. Efter at jeg i et forsøg på en flot skøjtefigur drøede hovedet i isen, tabte jeg lysten til kunstskejteløb og kom aldrig længere end til at lave et ottetal. Vi cyklede tit ned i Frihavnen. Der skete altid spændende ting og sager, og der lugtede godt af kaffe. Når vi vidste, at der kom Amerikabåde ind, kørte jeg og vores unge pige op til femte sal og nød det flotte syn. Der var 2 badeanstalter i nærheden. Det var KVIK og HELGOLAND. Vandet var garanteret godt forurenet, men vi vidste det ikke og blev aldrig syge af det.

Så snart far igen tjente penge, købte han både en motorbåd og en sejlbåd, som begge lå i lystbådehavnen. Sejlbåden var så stor, at der skulle 2 til at sejle den. Far ansatte en sømand - en fra de 7 verdenshave. HAN kunne fortælle historier.

Kong Christian den Tiende havde normalt sin sejlbåd i Den Kongelige Yachtklub, men flyttede den og anbragte den ved siden af fars båd. Fars båd hed RITA . Det gjorde kongens også. En kongelig sømand lod far vide, at det var upassende, at vores båd hed ligesom kongens. "Javel", sagde far og malede efter RITA ordene DEN FØRSTE på sin båd.

5.

I fjerde klasse blev vi inviteret til fødselsdag hos en af klassekammeraterne, som boede i Skovshoved. "Vi skal svømme", stod der på invitationen. Det var ikke så godt, for jeg havde bildt flere i klassen ind, at jeg godt kunne svømme, hvad jeg absolut ikke kunne.

Jeg gruede for, hvordan det skulle gå og trøstede mig lidt ved at hente en vældig flot badedragt i en af fars forretninger. Fødselsdagen kom, og før chokoladen gik vi over til en badeanstalt, som havde to bassiner: Et med dybt og et med lavt vand.

Jeg var på vej ned ad trappen i det lave, da fødselsdagsbarnet råbte: "Eva, du skal herover! Det er her, der er dybt og for svømmere!" Som om jeg ikke vidste det! Ud over at jeg er født med selvopholdelsesdrift, er jeg også opfyldt af en vis skræk for at tabe ansigt. Altså - jeg gik ned ad trappen til rædslerne i det dybe. Og jeg svømmede! Dertil må siges, at jeg tre - fire gange havde fået svømmeundervisning med korkbælte og bøjle - men det her var helt anderledes. Jeg husker, at jeg ikke var til at få op af vandet. Jeg ville svømme, svømme, svømme, og det selv om jeg altid har elsket fødselsdagschokolade!

Det værste i de år var fars jævnlige sygdomsanfald og mange farlige operationer, der hele tiden blev farligere.

Jeg har siddet så mange gange, nat og dag, på en hospitalsgang og ventet og ventet sammen med mor under store stuepalmer, så at jeg ikke kan døje synet af den slags planter. Far var stærk, og han kom sig, selv om lægerne sagde, at egentlig kunne de ikke operere mere. Far var god ven med den meget dygtige professor Rovsing, der flere gange reddede fars liv.

En lys ting var, at vi købte Danmarks bedste sommerhus i Aldershvileparken i Bagsværd. Det ligger der endnu, men er næsten ødelagt af grimt byggeri tæt på. Det er et gammelt stenhus, ja egentlig to fra det syttende århundrede med et fedt stråtag som en slags pandehår ned over en kvist. Vi havde først tyve tønder land park med slotsruin, vandløb med åkander og hemmelig underjordisk

6.

gang til et tehus. Der havde, blev der fortalt, boet en slotsfrue, "Grevinden af Bagsværd". Hun var vist en tvivlsom pige fra Vesterbro, der var kommet til stads. Den underjordiske gang blev flittigt brugt, når hun i hast skulle have en elsker ud. På slottet blev der drukket tæt, og så skete det, at en i en vældig brandert kom til at futte slottet af. Far lod ruinen afstive, så den kunne blive stående, for den var næsten dækket med duftende roser. Jeg husker tydeligt duften - og ruinen i måneskin var et drømmesyn! Det var et vidunderligt sted for et barn med min fantasi. Utallige dramaer løb gennem midt hoved i parken.

At der var have til, kan man vist godt sige. Vi havde to fuldtidsgartnere. Den ene passede parken og blomsterhaven samt græsset. Den anden tog sig af frugttræer, grønt og bærbuske - for ikke at tale om de lange ærterækker. Hele sommeren var der en strøm af Henrik, Helga, Anna, Olga, Albert, Niels og Ella med familie - alle mors søskende. Jeg glemmer aldrig de navne, for mor havde jo lært mig efter Fadervor at bede for Henrik. Helga.....

De kom for at få frugt med hjem - både syltet og usyltet. Mor sagde, at for det første fik de kaffe og kage og senere middag. For det andet fik de sukker og sylteglas (til låns egentlig) med i købet. For det tredje fik de frugt med hjem til et helt års forbrug. For det fjerde - og det var snart det værste - var Lasse hvert år på nippet til at sige op i syltetiden, for det var hendes køkken det gik ud over. De, der syltede på stedet, ryddede ikke op så godt, som Lasse ville have det.

Lasse og JEPSE var to vidunderlige mennesker. Lasse var kokkepige, og Jepse var barnepige - min alene. Jepse havde vi allerede fået på Frederiksberg, for far skulle bruge mors hjælp, så de var begge to væk hele dagen. Hun var alle tiders legeskammerat. Vi travede hundeture. De var ved at være ældre og gik stille efter os. Da vor newFoundlænder døde fik vi en halv voksen ung pjanket hund, der hed Boy. Han var meget stor og elskede at hilse på alle mennesker. Han havde nær jaget livet af selveste Poul Reumert, som gik i dybe

7.

tanker i Kristianiagade med hænderne foldet på ryggen. I skulle se ham give den som sprællemænd, da Boy stak sin våde snude ind i hans hænder. Siden hilste Reumert altid på mig med stor fejning af hatten - også når jeg gik på den anden side af gaden.

Da Jepse efter nogle år begyndte at få en kæreste med motorcykel, Holdt jeg dybsindige foredrag for hende om mænds farlige sider - især hos dem, der kørte på motorcykel. Jeg vidste, at han ville tage hende med sig en dag - og det gjorde han. Jeg stortudede!

Lasse havde været mosters kokkepige, og hun blev det igen, da vi flyttede til Silkeborg.

Hun var den største køkkenkunstner, jeg har kendt. På hendes fridage spiste far, mor og jeg på byens bedste restauranter - og vi prøvede mange - men ingen mad kom på højde med Lasses. Om det var ganske daglig mad eller fornem mad. Hun bagte brød og kager som ingen anden. Hendes supper var uforlignelige - de kogte i mange timer. Fiskeretter var fulde af finesser, og hendes stege altid korrekt stegt. Hendes desserter var nærmest konditorkunst, og selv souffléer lykkedes altid.

Jeg husker engang, hvor min kusine Else og hendes kæreste skulle komme. Han hed Tito og var arving til Wedellsborg. Lasse satte alle sejl til, og desserten var et mesterværk. Da Lasse stolt selv ville bære den ind, snublede hun, og mesterværket lå ud over hele gulvet i spisestuen. Else satte i et dumt grin, hylede nærmest højt af grin, mens Lasse med tårer i øjnene tørrede op. Det glemte jeg aldrig Else for - hvor kunne hun?

Else blev nu aldrig grevinde, for Tito drak som en svamp. Men Lasse bakkede vi op af alle kræfter, så hun kunne forstå, at der er ting, der kan ske for enhver og af og til gør det.

Selv om Lasse brugte godt med æg og piskefløde i husholdningen, havde hun også tanker om, hvad der var sundt. Det fandt jeg ret spændende. Vores klasselærerinde spiste hver dag i klassen et blødkogt æg. Jeg havde aldrig før set nogen spise et koldt blødkogt æg, så jeg spurgte hende en dag om, hvorfor hun altid gjorde det.

8.

Svaret var, at hun havde haft tuberkulose som ung, og så er det godt og sundt med et æg om dagen. Det resulterede i, at jeg spiste et blødkogt æg om dagen i årevis. Spurgte nogen, fik de at vide, at det var for ikke at få tuberkulose. Jeg hørte også noget om sunde fibre i rugbrød, så jeg gnavede rugbrødshumpler i meget stor stil. Det kan jeg stadig finde på.

Jeg havde fået en hel mani med at skulle gå til masser af sjove ting. Jeg spillede klaver og gik til sang. Desuden gik jeg til ridning, akrobatik, ballet og dans. Jeg nåede det hele fint - skønt godt nok i den tid, hvor jeg skulle have læst lektier.

Min mening om lektielæsning var, at det ikke var vigtigt, for jeg skulle bare giftes og have mange børn, når jeg blev voksen.

Engang var det ved at gå for vidt. Jeg havde fået at vide, at jeg havde "bløde arme" og måske egnede mig til "rigtig" ballet. I avisen læste jeg, at der var optagelsesprøve på Det Kongelige Teaters balletskole. Jeg fik Jepse overtalt til at gå med og spille min mor. Der var masser af børn, og vi skulle en hel del forskelligt som danse og holde takten til en valsemelodi. Så sagde de nogle ting, vi skulle prøve at udtrykke i dans, og de spillede en spændende melodi. Der blev udtaget tolv - og jeg var en af dem!

Kort tid efter kom der et brev fra Det Kongelige Teater. Det var adresseret til far, men da Jepse så afsenderen, snuppede hun det i farten. Det var en indkaldelse til lægeundersøgelse. Så sagde Jepse fra. Hun havde hørt far slukke mine balletdrømme med at sige, at det betød en dårlig skolegang og pension som fem og tredveårig, og nu var det her ved at gå for vidt. Jepse skrev et eller andet om, at jeg havde tabt lysten - hvad der var langt fra at være sandt.

Jepse var ved at have fået nok af ballade, fordi jeg var kommet hjem med en kattekillling, skønt det var blevet mig nægtet at få den, og den havde boet hos hende en måned, før far opdagede det, ved at den var smuttet ud. Jeg fik nu lov at beholde killingen, selv om Boy ikke syntes om den lige med det samme.

9.

Jeg havde købt en lille hundesele, som katten kunne passe, og så gik jeg tur på Langelinie med katten i selen sammen med min veninde, som gik tur med sin pekingeser, Lanchow. Vi mødte en foxterrier, som straks gik amok ved synet af katten. Jeg prøvede at redde min kat ved at svinge den rundt i luften. Hunden hoppede også rundt. Den bed mig i hånden. Det gjorde katten også foruden at rive. Så forsvandt katten op i et højt træ. Tilfældigvis sad der en læge på en bænk. Han puttede mig og min veninde og pekingeseren ind i sin bil efter at have bedt et forbikørende bybud om at hente katten i trætoppen og komme med den til den adresse, jeg gav ham - og tænk, han gik straks i gang med luftturen! Så kørte vi hen til lægen, hvor jeg fik stivkrampevaccine og fik syet et par sting. Han kørte os hjem, og mor var hjemme. Hun fik besked på at bruge LIDT jod, men hun gjorde det så grundigt, at jeg fik en fæl jodforgiftning med en arm så tung, som var den af bly. Bybudet fik fat i katten - meget højt oppe, sagde han. Det var i sig selv en bedrift, men det var også en bedrift at cykle med en desperat kat under armen. Det tog KIS-MIS (bindestregen var meget vigtig) flere dage at komme over begivenheden. Den flyttede i sikkerhed under et stort chatol. Bybudet forlangte masser af penge for udstået livsfare. Vi gik ikke tur med KIS-MIS mere.

Mellem vort hus i Bagsværd og Bagsværd sø havde vi en lille skov, der gik helt ned til søen. Her gik jeg en dag sammen med mor, da det pludselig begyndte at tordne og lyne. Vi havde vel et par hundrede meter op til huset og løb hjemad. Så skete det! Lynet delte et meget stort gammelt egetræ.

Det skete i et blåligt lysskær, sagde HVIZZZZ og gav en brændt lugt, uden at det brændte. Jeg tror ikke, det var meget mere end ti meter væk, og det var lige der, hvor vi ville have været straks efter. Jeg blev underlig lammet og kunne ikke flytte mig, stod bare og skreg og skreg. Mor løb op til huset, hvor en stor og stærk onkel heldigvis var på besøg. Han måtte bære mig hjem. Straks efter forsvandt jeg dybt ned under min dyne, men havde svært ved at blive

10.

rolig igen. Brandlugten er en af de lugt, jeg husker. Senere da alt igen var fred og ingen fare, var vi henne at se på træet. Det gav os en stor respekt for naturens kræfter. Sjovt nok ville gartner Kondrup gerne have fældet det træ, for det var i vejen, når vogne skulle ned til søen, men far havde sagt nej, fordi træet var så gammelt. Jeg kan huske det, for de talte om det en morgen foran huset. Ved den lejlighed sagde Kondrup, at han var desværre snart nødt til at bede om nogle penge. Far svarede, at det fik han da hver den første. "Nej", sagde Kondrup. "Jeg får jo altid bare sjekker!" Kondrup havde samlet dem sammen, for han troede, det var en slags gældsbeviser.

Når det altså ikke lige lynede, var der så fredeligt i Bagsværd. Vi havde det helt for os selv - og så var der bare ti kilometer til Rådhuspladsen. Masser af vinbjergsnegle traskede rundt. Planter med store blade voksede op ad huset som en slags beskyttelse. En sommermorgen med udsigt over den lange grønne plæne, med fuglesang og med rundstykker med honning - det var altså sagen! Hver morgen kom der friskt morgenbrød og også en lille flaske kaffefløde. Budet stillede det uden for køkkendøren, men tænk, hver morgen blev fløden drukket! Far stillede en aften sit vækkeur til den tid, hvor budet plejede at komme. Far stod på lur, da budet kom med brødet og med fløden. Så snart budet var væk, kom et egerpildende, stak en finger/ et forben ned gennem paplåget, tog den lille flaske mellem hænderne/forbenene og klukkede fløden i sig. Derefter bestilte vi to flasker fløde - en som sædvanligt og en, som skulle stilles over i sidehuset.

I løbet af en vinter havde jeg både den langvarige skarlagensfeber og en alvorlig omgang mæslinger. Jeg havde kun mæslinger en uge - men hvilken uge! Feberen sprang op og ned, og op det var over 40 grader. En morgen besvimede jeg ved temperaturfaldet. Jeg nåede lige at tænke: Nu dør jeg - så var jeg mig selv igen. Den type mæslinger, jeg havde fået, var så ondartet, at den havde dræbt flere børn. Da jeg den følgende sommer fik fåresyge, sagde mor, før

11.

hun kørte, at jeg godt måtte blive oppe, for fåresyge var ikke så slemt. Jeg blev sygere og sygere i dagens løb og var vind og skæv i et dundrende hoved, men hver gang Jepse sagde: "Gå dog i seng!" var svaret et absolut nej, for jeg havde jo fået lov til at være oppe. Jeg gik også til kaproning på Bagsværd sø. Der kom Jepse og jeg til at sidde ved siden af vor nabo, en kendt børnelæge, professor Elling. Han beordrede mig i seng omgående. Så gik vi så langt hen, at han ikke kunne se os og så kaproning der. Da vi kom hjem, var jeg bare færdig. Turen gik direkte op i seng. Men jeg havde været oppe HELE dagen!

Jeg var blevet helt vild med heste og gik til ridning hos en kaptajnløjtnant på en rideskole på Østerbro.

Foruden at ride lærte jeg de mærkeligste variationer af det danske sprog, som "din mor ville græde snot, hvis hun så dig springe sådan", eller "du ligner en sæk rådne kartofler smidt op på en hest" - det var bare nogle af de mildere.

For far og mor gik det hele tiden bedre og bedre. Far var et forretningsgeni. Han købte små butikker og gjorde dem til store butikker. Han købte chokoladebutikker, cigarforretninger, en guldsmedeforretning og flere legetøjsbutikker. Det hele gik bare! Efterhånden havde far og mor mange butikker, og mor var helt uundværlig. Hun tegnede modeller efter vinduesbutikker og modeblade, klippede med en maskine, der kunne tage hundrede styk ad gangen, og så gik stoffet ud til de stedlige syersker for senere at blive solgt byen rundt - split moderne og til helt rimelige priser.

Derfor måtte jeg have barnepige, helt til jeg var tolv år. Efter Jepse kom nogle, der var meget søde, men også nogle der ikke var. En trak mig rundt til alle byens museer. Det kunne endda gå, men en anden trak mig rundt til alle sine kærester for at tigge penge. En tredje låste mig inde i fars og mors soveværelse. Fjolset overså, at der var også en telefon, så jeg ringede rundt og fandt far, som straks kørte hjem og fyrede hende, mens jeg saligt smilende så til.

12.

Jeg var nu nok heller ikke direkte fejlfri! Da en pige fra klassen spurgte, om jeg turde stjæle en karamel hos købmanden, sagde jeg dog straks fra. Hun drillede mig med, at jeg ikke turde. Så gjorde jeg det - lidt klodset, for købmanden så det. Han ville sige det til mor, sagde han. Så sagde jeg det selv for at komme først. Til mor sagde jeg, at det var for at vise mit mod. Det udløste en meget lang samtale om, at tyve kommer ikke i himlen. Det plagede mig længe, men det hjalp, da mor lærte mig, at man kan blive tilgivet, hvis man fortryder. Jeg skulle ikke have noget af at stjæle selv det allermindste, for jeg ville hellere i himlen.

Over for vores højfornemme pigeskole lå en højfornem drengeskole, FINN TULINIUS. Fra vores klasse var der en fin udsigt ned til drengene, som vi betragtede nøje,

Vi kunne ikke lide dem, og de forekom os farlige at snakke med, for deres lege var ret vilde, og af og til sloges de. Vi vurderede dem efter udseende. Jeg foretrak de høje mørke. Meningerne var forskellige, men en knaldrødhåret dreng tiltrak alles opmærksomhed. Han var ikke specielt pæn, men en type som man ville kunne finde i en drengebog - altså en dreng fuld af gale streger. Både han og jeg gik hen ad Rosenvængets Allé efter skoletid, men vi fulgtes bestemt ikke ad. En dag gik han op på siden af mig og spurgte, om jeg havde en kæreste, for hvis ikke ville han gerne være kæreste med mig. Jeg så rædselsslagen på ham og løb hjemad i fuld fart. Et par uger efter var der en af drengene, der rev min skoletaske fra mig og smed den ind i en have med en aflåst port. Situationen var vanskelig, men min rødhårede ven kom susende og hentede tasken ved at kravle over indhegningen. I det øjeblik var det skønt at have en kæreste. Nu var jeg ikke bange for ham mere, og vi fulgtes tit ad hjem fra skole.

Vor skole INGWERSEN og ELLBRECHT skulle lukke. Det har skoler åbenbart haft tendens til, når jeg gik i dem. Vi skulle flyttes til INGRID JESPERSENS skole. Grunden til lukningen var måske, at skolen var for dyr, så der kun var omkring tolv i klasserne. Det skyldtes måske også, at de to damer var kommet op i årene. Jeg har

13.

altid betragtet dem som værende nær de halvfems, men de har nok nærmere været i tresserne. Kønne var de ikke, men det bliver man vel heller ikke af at se sur ud i mange, mange år. Den nye skole var også en pigeskole med vægt på musik, sang, sprog, skolekøkken, kunst og håndarbejde. Fysik havde vi ikke, og matematik var mest regning. Fysik og matematik hørte gymnasiet til, men man kunne tage pegeskoleeksamen. Det tog et år mindre end at blive student, og så var man fri for de svære fag. Vi lærte en masse om klassisk musik. Det gav os en stor glæde som voksne, at vi som børn havde lært god musik at kende. Vi havde korsang sammen med de store piger, og det var tit svært at lære stemmerne. Af og til var der koncerter for forældrene, så vi måtte gøre os umage. Mor måtte træne med mig hjemme, for jeg er ikke topmusikalsk. Men synge kunne jeg!

Jeg havde en køn lille stemme og kunne både gå højt og lavt og få ældre damer til at græde. Derfor fik jeg solonumre, men der skulle herses meget med mig for at få mig til at synge helt rent. Jeg havde tilbøjelighed til at ligge en halv tone for højt. Vi havde tysk, engelsk og fransk, og det var gode timer. Er man ti år, er det den rigtige alder at starte med fransk - selv om der på første side stod concierge, hvad der jo lyder noget fremmedartet. Skolekøkken kunne lige gå an. Jeg var god til at lave mad, men ikke til at bage fine kager. Kunst kedede mig som regel, og i håndarbejde gik det helt galt. Jeg er venstrehåndet. Dengang hed det kejthåndet. Vi skulle brodere svære ting med højre hånd, og meget skulle sys hjemme, for det skulle være færdigt til den årlige udstilling i gymnastiksalen. Jeg kunne altså ikke, og mor bar mit halvnussede hæslige broderi hen til en bekendt, der havde en broderiforretning. Jeg husker ikke, om hun pillede det op eller syede nyt, men mit var det flotteste på udstillingen. Mor og jeg så på hinanden og var meget flove, for det var jo det rene snyd! Det skete to gange og blev sært nok ikke opdaget - eller lærerinden vidste det godt og lod fem være lige i stedet for at hænge et meget grimt og ufærdigt arbejde op.

14.

Jeg læste ikke lektier, for dels havde jeg ikke tid, dels var det ikke nødvendigt, når man fulgte godt med i timerne. Der var dog et fag, jeg læste på - ja, jeg læste nærmest som en besat på det. Det var geografi. Det skyldtes, at lærerinden på et tidspunkt lod os arbejde med Europas store byer og delte arbejdet ud mellem eleverne, sådan at vi skulle fortælle de andre om den by, der var blevet tildelt. Jeg fik Rom, og på min fødselsdag skulle jeg fortælle om den. På grund af fødselsdagen ville jeg gøre det godt og studerede alt, hvad jeg kunne finde om byen. Jeg startede med at nævne navnene på de syv høje, som Rom er bygget på. Så fulgte historien om Romulus og Remus. Derpå kort om Roms historie, og så gik jeg videre til det moderne Rom - altså Rom 1933, og jeg sluttede af med et par sætninger på italiensk for at demonstrere sproget. Det gav et kæmpe fødselsdags UG.

Derfor læste jeg fra den tid altid på min geografielektie. Far havde hjulpet mig med at planlægge og finde stof til mit lille foredrag, og det var hyggeligt og spændende sammen at løse opgaven. Historie kunne have gået lige så godt, hvis man havde givet mig en opgave at arbejde med. Det gjorde man ikke. Det vigtigste var årstal og navne på begivenheder, som vi ikke kunne huske, hvad var. Det var bare så kedeligt, så det læste jeg ikke på. Sjovt nok husker jeg en hel del årstal nu. Det synes jeg ikke, jeg gjorde, da jeg gik i skole. Naturhistorie - især blomster og deres navne - var ligeså kedeligt. De udstoppede fugle og insekter på et bræt var bare så ligegyldigt at kende forskel på.

På den nye skole var der blandt pigerne, den unge alder til trods, stor interesse for drenge. Jeg var den yngste i klassen og havde svært ved at forstå den interesse. Der var et par stykker i klassen, der havde kysset drenge. Det fandt jeg afskyeligt. Mor havde lært mig aldrig så meget som at drikke af en kop eller et glas, som en anden havde drukket af og helst ikke give hånd, hvis det var muligt at undgå det. Det skyldtes mors tid som sygehjælper under den

15.

spanske syge. Og så kysse! Oven i købet en dreng! Det var strengt nok med tantekys på kinden.

Vi var med skolen på skiferie nær Leksand i Sverige. Ved ankomsten fik vi varm chokolade - med fisk til som pålæg på brød. Om morgenen fik vi långmjölk (tyggegummiagtigt), men skibakkerne var gode. Den ene dag skulle vi tvungent på langrend, som er så sundt. Vi var tre, der sneg sig til at stikke af fra de andre efter kort tid. Vi morede os herligt på bakkerne. De andre kom nærmest opløste hjem. De havde trasket langrend hele dagen - de stakler.

De to sidste år vi boede i København, var vi flyttet til en stor lejlighed lige ved broen over til Langelinie. Der var mindst ni værelser, og der var "concierge". Det sjove ved det var, at den store lejlighed ikke var dyrere end den mindre på Strandboulevarden. Den var praktisk, fordi vi havde mange forretningsgæster fra ind- og udland. Alt kunne nu være så godt, for alt, hvad far og mor rørte, kørte straks fint.

Vi havde en af de bedst beliggende lejligheder i København, en ny Citroën, det dejligste feriested i Bagsværd og to flotte både i lysthavnen - men med fars helbred gik det nedad bakke, og en dag sagde Røvsing til far, at han skulle holde op, for han behøvede ikke at arbejde og trængte til en rolig tilværelse uden for forretningslivet. Så kom en helt kulret tid. Igennem måneder så jeg næsten ikke far og mor, for det var afviklingstid af forretningerne. Alt blev solgt - også vores møbler og de to både. Bagsværd mistede vi ikke helt, for det købte moster Helga og onkel Viggo. Men de solgte parken med slottet fra til kommunen. Alt det skete i sommeren 1935.

16.

TILBAGE TIL SILKEBORG.

Vi købte en villa i Silkeborg, og jeg kom til at gå på TH. LANGS SKOLE. Nu kom jeg til at gå i klasse med dem, jeg gik i klasse med som lille.

Men det var et chok! Der var DRENGE i klassen, tredje mellem, og det var jeg helt uvant med. Drengene drillede mig med mit københavnske sprog - og jeg drillede tilbage med deres bondesprog. De skrev smædedigte på tavlen som EVA I DEN LAVENDELBLÅ..... Jeg havde nemlig altid fint tøj på. På INGRID JESPERSENS gik vi meget op i tøj, og min mor købte altid det nyeste til mig. Sådan var det langt fra her.

Jeg skyndte mig at finde ud af, hvilken pige i klassen der havde betydning. Det var ret let, og det var så heldigt, at vi skulle samme vej hjem det første stykke. Jeg indsmigrede mig hos hende. Det var heller ikke svært, for hun var mægtig sød. På få dage var vi gode kammerater, og min placering i klassen var i orden.

Værre var det med fagene. Jeg var bedre end dem til dansk, tysk og engelsk, og fransk skulle de først til at begynde på nu. Men i matematik og fysik var de laaaaaaaaangt forud. Jeg fik en ekstralærer, en ung seminarist med bumser. Han kunne ikke lære mig noget. Jeg sad bare og talte bumserner. Min fysik- og kemilærer kunne ikke fordrage mig, for jeg kunne jo ikke fysik og da slet ikke noget kemi. I noget med kraftens arm tog han mig op til tavlen. Jeg skulle tegne en brødmaskine. Det var helt klart, at jeg skulle gøres til grin, men jeg fik på en eller anden måde spillet vendt, så han blev

17.

til grin. Det tilgav han mig aldrig, så jeg fik en bundkarakter. Matematik gik en anelse bedre. Lærerinden syntes godt om mig og sagde ja tak, da jeg tilbød at bære matematikopgaverne over til hendes lejlighed på den anden side af Skoletorvet. Hun haltede, så det tog sin tid, før hun nåede frem. Jeg strøg af med hæfterne, som hun altid lagde i alfabetisk orden. Den dygtigste til matematik hed Ascanius, og jeg hed jo Tholstrup, så hans lå øverst, og min lå underst i bunken. Lynhurtigt blev Tholstrup-opgaven rettet efter Ascanius-opgaven - dog ikke totalt, for det var for usandsynligt.

Helt i bund var min karakter ikke, men det trak godt nok ned, når jeg skulle vise mine matematiske færdigheder på tavlen.

Jeg var stadig meget glad for at synge, og jeg var lykkelig, da sanglæreren valgte mig til at synge nogle viser af Erik Bøgh til en fest. En af viserne hed Fjorten År. Jeg skulle have flotte slangekrøller sat på med hårnåle. Mens jeg sang, stak nålene. Tårerne rullede ned ad kinderne og blodet løb ned ad halsen. Men det var meget, meget vellykket, sagde tilhørerne.

Drengene drillede stadig i nogen grad. Jeg havde en lækker rød angorabluse. De klippede hårene af den på hele ryggen. De skrev sjofle breve og anbragte dem nær mig, så lærerne fandt dem. En lærerinde sagde, at jeg var alt for sexet. Jeg måtte hjem og spørge mor, hvad det nu var, for jeg var ikke rigtig med. Mor blev vred og ville tale med lærerinden, men jeg overtalte hende til endelig at lade være. Hvad sex var, fik jeg ikke at vide.

Den første vinter jeg var på skolen, var jeg med i en sneboldkamp - det vil sige isboldkamp, for der blev kastet med hårdtpresset tøsne, og der var store, stærke seminarister med i kampen. Jeg blev ramt og faldt om med et blødende øje og totalt blind. Stor panik - taxa til sygehuset - taxa hjem. I otte dage kunne jeg ikke se noget. Det kan også ske for boksere, men synet kommer tilbage efter nogle dage. Da der så var gået otte dage, var lægen lidt forbavset over, at jeg stadig ikke kunne se, og han ville komme ud til os. Kort før han kom, var synet ved at vende tilbage. Jeg så skarpe lysglimt fra et

18.

kobberfad på væggen. Lægen kom og bøjede sig over mig, mens han spurgte, om jeg kunne se noget. "Ja," svarede jeg, "Jeg kan se noget kæmpestort og rundt." "Fint, det er mig," sagde den tykke læge. Nu gik det fremad, men et halvt år måtte jeg få med solbriller og hovedpine. Jeg fik ikke erstatning, for det var jo et HÆNDELIGT uheld.

Jeg kom til at gå til præst hos både pastor Tuesen og pastor Gram. Ved siden af os boede en journalist, jeg spurgte ham, om han vidste, hvad byens præster vejede.

Det vidste han ikke. "Et kilo", svarede jeg, "tusind gram." Det satte han i i Silkeborg Avis - første gang jeg fik noget med i en avis. Samme journalist havde en jagthund, som var meget bange for vores KIS-MIS, som for resten blev kaldt for Søholts skræk af mange hundeejere. En dag stod jeg nede på Trækstien ved Gudenåen, da han kom forbi med sin hund. KIS-MIS satte straks efter den. I fuld fart løb hunden ud på vores bådebro, og KIS-MIS fulgte efter. Hunden sprang i Gudenåen, og KIS-MIS fulgte efter. Den historie kom også i avisen.

Vi havde en fiskehandler, som kørte rundt på en slags cykel med lad og masser af kasser. Han kom hver tirsdag, og KIS-MIS vidste, hvornår det var tirsdag. KIS-MIS løb ham i møde ved tolvtiden, hvor han plejede at komme - som regel flere hundrede meter. Når fiskemanden kom til os, sad KIS-MIS på kasserne og allerede godt mæt.

Min konfirmation var meget hyggelig med onkler og tanter og fine gaver. Mor havde tegnet og ladet sy en meget flot konfirmationskjole. Glæden over den var kort, for jeg fik en lækker sportscykel. Den susede jeg rundt på iført det hvide gevandt. Kjolen endte som bluse, for nederdelen havde været i tandhjulet. Efter konfirmationen skulle vi en aften til alters. Jeg fulgtes hjem med en af mine klassekammerater, som trak en pakke cigaretter op af lommen. Vi fik lige tændt cigaretterne, da hans mor, vores tysklærerinde, dukkede

19.

op. Vi kastede cigaretterne ind i en hæk, som straks begyndte at brænde, men heldigvis gik ilden ud. Jeg blev aldrig ryger.

Vi havde mange andendagsgilder, hvor der skulle leges noget med at kysse, som KYS, KLAP eller NAP. Jeg nægtede at deltage, hvad der gjorde mig yderst interessant. Alle prøvede, men det lykkedes ikke.

Far købte en motorbåd, som vi sejlede meget med. Vi skulle igennem Kammerslusen for at komme ud på Remstrup å, som førte til alle søerne. Båden var ret stor, og vi havde tit gæster med samt store madkurve og mange ølflasker. Efter os sejlede en snapsflaske bundet fast med en snor.

En enkelt gang røg den ud af snoren, hvad der var meget sørgeligt. Jeg holdt af at svømme langt, men en dag hvor vi havde en ung advokat med, var det nær gået galt. På et bredt sted i en af søerne, sagde han, at han godt kunne svømme over. Naturligvis sagde jeg, at det var da let nok. Så svømmede vi, men søen var bredere, end den så ud til, og det var godt, far hentede os med båden, for søvand er tungt at svømme i, og vi var godt udmattede.

Jeg ville så gerne have den store livredningsnål, men en af disciplinerne var udspring fra femmeteren med tøj på minus sko og så samle et hvidt trækors op fra bunden. Jeg kunne springe og røre ved korset med fingrene, men jeg kunne ikke få det med op. Efter en hel sommers forsøg fik jeg alligevel nålen - altså lidt snyd. Otte dage efter at jeg havde fået den, cyklede jeg over Viborgbroen på vej hjem fra skole - og med min livreddernål siddende på jakken, da en mand sprang i fra broen, altså et selvmordsforsøg. Og der kom jeg med min nål på! Jeg tog mine gummistøvler af og kiggede ned i strømhvirvlerne fra papirfabrikken, hvor manden blev kastet rundt. Lige som jeg skulle ud i vandet, kom heldigvis en robåd med et par mænd, der fiskede i nærheden. De kæmpede med manden, for han ville ikke reddes. De reddede ham - det havde jeg aldrig klaret. Siden da kom min fine nål til at ligge i en skuffe. Det er noget andet at redde en kæmpende mand end et hvidt trækors.

Om sommeren var vores klasse på lejr ved Møgelø nær Himmelbjerget.

20.

Den var sjov at svømme rundt om, og det var ikke farligt, for man kunne jo bare gå i land, når man ikke orkede mere. Om morgenen fik vi havregrød med store syltede Reineclauderblommer på. For første gang guffede jeg havregrød i mig. Det er da ellers noget slimet stads. Far var ved at være træt af pensionisttilværelsen med kortspil og udflugter som hovedinteresser. Noget sagde mig, at vi måske skulle flytte igen. Jeg håbede lidt på København, for Østerbro og Bagsværd stod for mig som noget ganske særligt. Ganske vist var vores lejlighed nok ikke til at få igen, men komme til møster og onkel i Bagsværd kunne jeg da komme tit.

Far havde andre tanker. Ofte gik han tur med sognefogeden i Gødved. De fandt ud af et sted, hvor der nok skulle bygges en lufthavn, så de agtede at købe jord bag Søholt. Det lod sig bedst gøre ved at købe en stor gård – den ligger der ikke mere. Nu er der tankstation. Lufthavn kom der aldrig, men der blev bygget en omfartsvej, og vort gymnasium fra TH. LANGS SKOLE blev senere flyttet derud.

Men inden alt dette skete, havde vi en god gård hen ved langt ude på landet, men boede ikke derude.